

Velkým a příjemným překvapením byla velmi úspěšná mladá autorka ze Slovenska, která si odvezla z letošního ročníku Trapsavce čtyři ceny. Básnička Hodiť si to zvítězila ve své kategorii a získala o pouhé dva body méně než absolutní vítěz tohoto ročníku. Povídka Virus je skvěle aktuální, nápaditá a vtipná. Navíc byla napsána v lednu letošního roku. Vzpomeňte si na tu dobu, takže přidám i další přednost, kterou je dokonalá předvídavost budoucího dění.

Příjemné čtení **HODIŤ SI TO** Hodila som si mincou a letela dlho. Na jednej strane má vyrazenú

túlavú topánku.

Viem, čo to obnáša.

Dostatok problémov, nedostatok spánku

a občas mráz kresiaci mapy ciest,

ktoré nevedú nikam.

Ale ja si s diaľkou tykám. Na strane druhej – domček.

V ňom určite znie ťapot detských nôh

a smiech, ktorý do ňôh píše

hudbu domova.

Pokoj, pohoda.

A večer čo večer hlava sklonená

na rovnaké miesto. Hodila som si mincou a zostala stáť na hrane. **1. miesto poezie do 23 let**

Trapsavec 2020

Zuzana Zápalka Števková

VIRUS Když Čína zavřela hranice, brali jsme to jako vzdáleně exotický fakt. Čína je daleko a je to země neomezených možností, tedy v danou chvíli kromě cestování, samozřejmě. Když ale hranice zavřela i Evropa, a k tomu většina škol včetně té naší, bylo jasné, že situace je vážná.

„Tohle je vážná situace, pánové“ vyjádřil nahlas společné pocity šerif Ben, když jsme na vratech naší alma mater našli petlici a ceduli o preventivním opatření proti dalšímu šíření nemoci.

„Co teď? Ve městě budou všichni šílet a postupně s každou rýmičkou běhat po doktorech, dokud něco doopravdy nechytí,“ zamyslel se nahlas Tom.

„Pánové, já myslím, že je to jasný,“ napřímil se Dandy. „Malinko se předzásobíme a vypadneme do lesa.“

Souhlasně jsme se odmlčeli, a poté domluvili podrobnosti. Vyrazíme hned odpoledne, jen co se sbalíme a vybavíme lihovinami, tabákem, česnekem, špekem a nějakými dalšími nezbytnými antivirotiky pro pobyt v divočině. Jediná neshoda panovala v tom, kam.

Šerif navrhoval Českosas nebo prostě někam do skal, ale Dandy dost vehementně prosazoval Brdy.

„Brdy jsou rozlehlý, nebude tam teď ani noha, pořádně si je procouráme a nebudeme se tam muset nijak omezovat.“

„Zapomínáš, že Brdy sice nejsou národní park jako Českosas, ale místní ochránci jsou snad ještě otravnější. Já teda nemám chuť nechat se nahánět po lese dronem,“ strachoval se Tom.

Nakonec jsme se ale přece jen rozhodli pro Brdy. Jsou větší, vyšší ... no prostě jsou to Brdy. A konec konců, v téhle situaci se dá předpokládat, že tam opravdu nebude ani noha.

Nebudu lhát, že jsme nemysleli i na možné vyhrocení situace s virovou epidemií. Po krátké diskuzi jsme s sebou vzali mobily a solární dobíječku, kterou jsme jako osada měli už od letní expedice. Přece jenom to úplná sranda nebyla, tak kdyby něco.

No ale pak už to byla paráda. Brdy byly fakt liduprázdný a my se tady konečně mohli beztrestně toulat jako za časů před CHKO. Potkávali jsme pouze ty naše nádherný brdský jeleny a sem

tam stopy jinejch zvířat. Občas jsme se ozvali blízkej, aby úplně nešleli, a jednou za pár ní zkoukli novinky na netu. Tam ale panoval mediální teror, tak jsme to nepřeháněli, ale stačilo to, abysme se orientovali v situaci. Přesně, jak jsme předpokládali, lidi začali šílet z každého kýchnutí, doktoři brali v ordinacích jen nejmáňší pacienty a špitály kolabovaly. Vládla taková paranoia, že když si někdo kýchnul v metru, byl to mrtvej muž.

Nám nechybělo nic přibližně deset dní. Pak přišly v rychlém sledu dvě rány. Respektive tři. Tou první bylo, že jednoho večera, při pravidelné smskové relaci, se Dandy najednou šíleně rozkřičel, a protože svůj hysterický výstup poměrně často prokládal názvy domestikovaných sudokopytníků ženského rodu, bylo jasné, odkud vítr vane.

„Ta kráva, to jsem si mohl myslet, že když ji nechám bez dozoru, tak se na mě vykašle,“ hýkal ještě i po hodině a už to bylo poměrně otravný.

„Co teď?“ zašeptal mi do ucha Tom.

„Teď už se zas bude moct hulit i na slezinách,“ uklidnil jsem ho. Bylo ještě potřeba náš pozitivní přístup k věci přenést i na Dandyho, ale to se neobešlo bez zásahu do našich zásob rumu. S ubývajícím množstvím rudozlatého moku bylo Dandymu zjevně lépe, nicméně pro naši výpravu to byla docela pohroma. Tohle už byla poslední flaška.

Poslední rána přišla ráno. Do spokojeného šveholení smrků nad námi se vmísil bzučivý zvuk policejního dronu.

Já, Ben i Tom jsme ještě rychle schovali obličej do spacáku, ale nic moc jiného se dělat nedalo. Ohýnek po dlouhé noci ještě radostně žhnul a zoomování kamery do jeho uhlíků byl zvuk, který se nedal zaměnit naprosto s ničím.

Přijeli fakt rychle, ani jsme ještě nezvládli probrat Dandyho z alkoholického deliria. Byli čtyři a už z daleka hulákali, ať se o nic nepokoušíme a připravíme si občanky. V tu chvíli si ale k našemu údivu Ben vytáhl šátek z krku na pusu a začal křičet: „Stůjte, ani krok, máme tu nakaženého.“ Ochránáři, doprovázení policajty, zkameněli. Ben okamžitě převzal iniciativu: „Občanky vám přinesu na támhle ten kámen, ale blíž nechodte. Máme tu nakaženého,“ opakoval a z naléhavosti v jeho hlase šel mráz po zádech.

V tu chvíli se nastalým hlukem konečně probral Dandy a šerifův proslov korunoval tím, že se s dávivým kašlem vyzvracel vedle spacáku.

Strážce zákona zcela opustil bojovný duch. „Potřebujete odvoz do nemocnice?“ pípl jeden z nich, ale z tónu hlasu bylo vidět, že se modlí, abychom nic takového nepožadovali.

„Místní nemocnice má plno, berou jen nejtěžší případy,“ uklidnil ho Ben. „Do Prahy s ním hromadnou nemůžeme, takže máme prý vyčkat kde jsme, dokud u nás nedoběhne inkubační doba, a volat, jen kdyby nastaly komplikace. Nebojte, už je z nejhorsího venku,“ dodal, což Dandy s naprosto dokonalým načasováním korunoval zasípáním: „Já chci umřít, mně je zle.“ Orgánové o krok couvli a já jsem si všiml, jak jeden z ochránářů nenápadně prstem zkouší směr větru.

„Ale s jednou věcí byste nám pomoci mohli,“ vstoupil do rozhovoru Tom. Na tázavý pohled našich návštěvníků dodal: „Vůbec jsme nepočítali, že zůstaneme takhle viset mimo civilizaci, a docházejí nám potraviny. Nevadilo by vám, kdybyste nám na nějaké smluvené místo, abyste se nevystavovali dalšímu riziku, dovezli trochu zásob? Necháme tam připravené peníze.“

Další rozhovor byl velmi konstruktivní a krátký. Dohodli jsme se, že nám dovezou pečivo, trochu uzenin a balení paralenu a ibalginu (to abysme drželi legendu, i když Dandymu určitě přijdou vhod).

Odjeli velmi rychle a my, místo abysme si oddechli, jsme se pohádali. „Taky jsi mu mohl říct, ať nám doveze cigára a rum,“ vztekal se Ben. „Já je tak hezky rozpracuju a ty si řekneš o ibáč, to

je neskutečný.“

Nicméně stalo se. Tabáku jsme měli ještě docela dost a bez alkoholu to přežijeme. Nedalo se svítit. Mohli jsme být naopak rádi, že naše setkání s ochránci zákona dopadlo takhle. Konec konců, náš pobyt na tomhle fleku byl úředně posvěcen a popravdě, bylo to ideální místo na hvězdicovité výlety nalahko. S ochranáři jsme se navíc dohodli, který soušky můžeme brát na oheň, že ho budeme držet pod kontrolou, a že po uplynutí karantény tady vše uvedeme do původního stavu.

Na domluveném místě jsme nechali pod kamenem ležet pětistovku a navečer jsme vyrazili zjistit, nakolik umí místní strážci zákona držet slovo.

Uměli. Za balvanem u silnice na nás čekala taška jídla a vzkaz:

Kluci, omlouváme se, ale paralen ani ibalgin se vzhledem k epidemii nedá vůbec sehnat. Je nám to líto, ale snad vám pomůže tradiční receptura mého dědy. Držte se.

Kpt. Hlaváček.

Co vám budu povídat. Hlaváčkův děda byl určitě vynikající léčitel, a rozhodně to nebyl abstinent... **Próza old psavců Trapsavec 2020**

Magdalena Waki Dvořáková